

Hommage à Juhász Gyula

*Elmennek a nyarak, mint nősülő fiúk
a családi asztaloktól, de Anna
arca átragyog a mindenségen.
Készülődik újra az ősz:
dübörög az ég betonrengetege,*

*mintha vaslemezeket dobálnának
a csillagok mögött, mintha egy város
menekülne fejem fölött a hídon.
Vadul zörögnek az ablakokba
csapódó levelek, mint*

*börtönlázadáskor cellaajtón a rabok.
Szalad a polgármester, loholnak
a tisztviselők is, futnak
a kereskedők és nagyságák elé
bukdácsolnak a cselédlányok.*

*Teremtést foglyul ejtő őszőket
képzelek ilyenkor. Látom őt
sötét nagykabátban, amint beszél
esőnek, szélnek, udvarok fölött
elsuhogó vadlibáknak.*

*Ha kivilágítaná a sörkertet még
a nyárvégi hold isten árváját
meglelhetné a tengermély homályban.
Esténként gyertyát gyújtok érte,
mintha csak halottak napja volna.*

Változatok egyazon témára

I.

Az a gödör

1.

— Sokat dohányzott és mindent szózott — sírta a zsebkendőjébe Bódiné, Kolos bágyadtan ült Bódiék nappalijában, és Bódi Endre lepedővel letakart testét figyelte: hátha megmozdul, felül, és szidni kezdi a „libásokat”.